

פרחי כוכבים דורכים בקאן

סאח מיכאל אלמו

שליחו המיוחד של "העולם הזה" לקאן

כמה חלקים בפירוטומה של כוכבת תופם הכשרון וכמה — המון? הנסיון המאדף של סימון סילבה, נערה ברויטית קטנה, לא יפה ביותר ולא צעירה ביותר, מוכיח כי עד היעדרו הגמור של משרון משחק אפשר לכפות בהיעדרם הגמור של בנדים, בתנאי שבמרחק מתאים ימצאו צלמים מתאימים. בקאן הסתובבו פרחי כוכבות מסוגה למ־אות — אך רק מעטות הצטיינו בניגודי לב־כה מרחיק־לכת, המודיק או תחילת מסך־הפספ. האחרות מסתכלות בה כיום בקנאה.

מירנת העולם הזה
מורה להצלה
אור פראנס
שבע זרחה הפעילה
נתאשרה כתבה זאת

עלי חאן לא בא השנה לקאן תגיע גם שעתה שלה. שעתה הגדולה של סימון סילבה היתה ב־ ארוחת הצהריים על האי. עוד בטרם הגעתי ל־קאן, ידעתי על ארוחת־צהריים זאת, הנערך על ידי עתונאי המקום לכבוד אורחי הפסטיבאל, על אי נחמד מול קאן. ביום הביר אחד, לאחר שני ימי סגריר, יצאנו איפוא, בשלוש סירות מנוע מן הנמל הקטן אל האי הסמוך. הייתי בסירה האחרונה, שבה ישבו גם מרבית השחקנים: האמריקאים מהוליבווד, כמה אוסטרים, החבורה העליונה של רודופות־הפרסומות ושחקנית טירנוית מהודו, בתלבשתה הל־אומית. אך יצאנו מן הנמל לדרכנו בת שני הקילומטרים, וההודית הקטנה חלתה במחלת־הים, התעטפה בסארי שלה וישבה באחת הפינות, חיוורת ורועדת. העתונאים הצלמים היו בטוחים שלפניהם תכסיס־פרסומת חדש, ורק לאחר שההודית המסכנה דחתה את נסיונותיהם לצלמה במצב הביש, האמינו לה ולרפנו ממנה.

זה הסיפור על אודות סימון סילבה ועל חברותיה השאפ־תניות, אבל בעיקר וביחוד על אודות סימון סילבה. לראשונה ראינוה — לבושה כהלכה — באחד מפרוודורי ארמון־הפסטיבאל הנאה. לאחר זמן, במסיבות אחרות, ראי־נוה — הכל ירוא בזמנא. היא לא משכה תשומת לב, אף על פי שניסתה, בענווה דוקא, לעשות זאת. היא הסתובבה בחברת העתונאים, בתקווה שאחד (או יותר) מהם יזמינו אותה לראיון. אולם הם ביכרו על פניה את מישל מורגאן, רוברט מיצאס וג'ינה לולובריג'דה. לא היה בכך משום פלא: סימון לא היתה בעלת יופי בולט, גיזרתה השמנמנת לא היתה מרהיבה, שמה לא היה מפורסם. לגינה, מצד שני, היו כל המעלות.

שאו עדיין הבירו הכל את מראה, אבל מעטים ידעו את שמה. היא לבשה כתונת עמוקת־מחשוף, איש לא התפעל. לעת עתה, על כל פנים.

נמצא מי ששאל, לאחר ימים, את חברו: "מי היא, בעצם, השמנמנת הזאת?" החבר משך בכתפיו, שאל את חברו, הלה חקר אצל חברו. הוא, השלישי משך בכתפיו ושאל אדם אחר. באה תשובה: "שמה סימון סילבה, היא אנגליה. על כל פנים, היא מש־תתפת בסרטים אנגלים." מישוהו שעבר במקרה ליד הרוכן הבריטי בתערוכת־הפרסומות הקטנה שהוקמה באחת מקומות הארמון, הציג שאלה לפקיד הבריטי. הלה גרד את פתתו. "סימון סילבה...?" לחש לעצמו פעמים אחדות, מתאמץ לזכור.

האוכל היה מצויין והיין גם כן. קבוצת רקדנים, בלבוש פרובנסאלי מסורתי, הדגימה בפנינו את מחולות האזור.

אחר נוכר לפתע כי אי־שם בין מאות התמונות אשר גי. ארתור רנק שלח לפסטיבאל נמצאים כמה צילומים של גברת הנושאת שם כזה. הוא פתח קופסות רבות, כמעט נתיאש, ולבסוף מצא את מבוקשו. העתונאי הציץ בתמונות. נראתה בהן אשה צהובת שער ושמנמנת בלבוש של כמעט־מינימום. "אם אין ברצונה לגרש את כל האשליות," העיר האיש בצנינות אכזרית, "מוטב כי לא תחשוף את גופה יתר על המידה."

סימון סילבה בתמונת פרסומת אנגלית — הדרך להצלחה

אחר החזיר את התמונה לפקיד באומרו כי אין לו בה כל ענין. סימון סילבה, חשב, לא תראה את תמונתה לעולם בע־תונות הגדולה. הוא טעה, כמובן, כי אחרת לא היה נכתב הסיפור הזה.

אחר החזיר את התמונה לפקיד באומרו כי אין לו בה כל ענין. סימון סילבה, חשב, לא תראה את תמונתה לעולם בע־תונות הגדולה. הוא טעה, כמובן, כי אחרת לא היה נכתב הסיפור הזה.

עיניו של עלי חאן

אולם הבה ונמשיך שלב אחר שלב. סימון סילבה היתה אחת מני רבות: חבורה גדולה של נשים צעירות (ולא־כל־כך־צעירות), שהודות להופעה או שתיים בתפקידים של מה־בכך בסרטים, זכו בוודאי לאחר מאמצים רבים אצל המזכיריות, בכרטיס־הזמנה להצגות הפסטיבאל. עזרות אלו עזרו מאמצים נואשים למשוך לעצמן תשומת־לב, בוזרון את עליתה המפתיעה והסנסאציונית של אירנה פאפאס, בפס־טיבאל השנה שעברה.

"אינך יודע מי זאת אירנה פאפאס?" תמה ידידי מבקר הקולנוע היבני. וכאשר עניתי בשלילה, העיר: "השכלתך הקולנועית לקויה," וסיפר לי את המעשה מ־תחילתו ועד סופו.

אירנה פאפאס היא בת־כפר, ובת כפר ביוון פירושו נערה ללא כל השכלה או תברות. אבל היא שאפה להיות שחקנית והיא באה לאתונה והיא היתה יפה והיא קיבלה תפקידים קטנים במחזות אחרים ונשאה לשחקן צעיר, אשר עזר לה לקבל תפקידים יותר גדולים על הבמה ובסרטים והיא נשלחה בשנה שעברה לקאן, לייצג את יוון, ובאחד הלמשים משכה את עיניו של עלי חאן והלה הזמין אותה למחול והצלמים צילמו את שניהם והעתונאים כתבו כי בגללה נותן עלי חאן גט למי שנתן בשנה שעברה ואירנה פאפאס לא הכחישה את הדבר כאשר נשאלה על כך ועלי חאן כעס מאוד וניחק את כל יחסיו אתה, אבל בינתיים נתפרסמה וקיבלה תפקיד קטן בסרט איטלקי ועשתה חיל וקיבלה גט. מבועלה ועתה היא מבלה בחברה הבינלאומית הכי מבריקה ומחר אפשר כי תהיה כוכב גודע.

זאת היתה בנשימה אחת. הקאריירה של בת הכפר מיוון. היא שימשה דוגמה ומופת לכל אחת מרודפי־הפרסומות אשר נודדנו לקאן השנה. כל אחת מהן קיוותה כי כך או אחרת

סימון סילבה, ירדי. וצלמים

— רצופה בגדים נושרים

ליהפך לכוכבת. באחת ממסיבות הקוקטיילים פנתה אלי בשומעה שאני ישראלי וגילתה לי שהיא יהודיה, באותה נשי־מה שאלה אותי אם:

(א) יש לי כרטיס מיותר להצגות הפסטיבאל, ו־ (ב) אני יכול להציגה בפני צלמים שיצלמוה. תשובותי היו שליליות, אבל לא ארכו השעות והיא מצאה צלם, שעמד על ברכיו מולה וצילם אותה מזווית שנוות. לפתע החלו הכל רצים לעבר קבוצה של סלעים שהתגשאו מחוץ מי הרקק.

על אחד הסלעים האלה נראתה סימון סילבה השמנמנת. היא החליפה את בגדיה ועמדה עכשו בגליים יחסות כש־חצי־גופה העליון שוה לחלוטין, פרט לאיזו רצועת־בד שקוף, נחיל של צלמים הקיף אותה. הצלמים צעקו: "סימון, הסירי את הבד! הסירי את הבד!"

שלושה צלמים שמיהרו לתפוש עמדות־צילום נחוות יותר, מעדו על אוזב הסלע החלקלק, נפלו למים. מצלמה אחת נופ־צה לרסיסים. צלמים נוסטים לחמו ביניהם על זווית טובות, צילמו ואחר שאלו: "מי היא בכלל?" במאי יוגוסלבי שעמד חוזה בהצגה המזורה השמיע בקול רם הערות עוקצניות על חשבון גופה של הגברת השמנמנת. אולם איש לא שעה לדבריו. תיקתוק מצלמות ורשרוש מסרטות נשמעו מכל עבר.

"מה מתרחש שם?" בקע קול אמריקאי מאחורי הצלמים. הכל פיגו דרך לבא. היה זה רוברט מיצאס, אשר המהומה משכה את תשומת־לבו.

"בובו!" התחננה סימון ביבבה, כשצניעות־פתע חוקפת אר־תה, "בוא והצליני, הם רוצים שאצטלם ערומה." חיוך רחב השתקף על שפתיו של מיצאס. הוא פסע לעבר המסכנה בחברתה המעורטלת שוב ושוב.

למחרת הופיעו התמונות. מיצאס, חובב ההרפתקאות ה־יוצאות מגדר הגיל (כמה, למשל, עישון מאריחואנה) לא בלבד שלא הציל את העלמה הצנועה מידי הצלמים, הוא אף הצטלם בחברתה המעורטלת שוב ושוב. כעבור שעות מספר נתבקשה העלמה סילבה על ידי הנהלת־הפסטיבאל להחזיר את כרטיס־ההזמנה שלה. בעתון המקומי הופיעה ידיעה קצרה: "סימון סילבה, שהצגת־ערווה שלה בקאן זכתה לתגובות שליליות, עזבה את העיר בחשאי את־מול עם שחר. איש לא יצטער על כך."

"אילו ידעתי..."

קראתי את הידיעה בסופוק רב. אוכל לכתוב, חשבת, כי תכסיס הפרסומת הכי מכוזר והפחות־אסתתי־שראיתי מימי נסתים דווקא בכשלון. אסיים את המאמר בתרועת נצחון. הייתי תמים.

לפני ימים מספר שלחה סוכנות הידיעות יונייטד פרס ידיעה לכל עתוני־הארץ. הם לא פרסמו אותה, משום שקור־איהם לא ידעו מיהי סימון סילבה. מכיוון שקוראי כבר יודעים — הרי תמצית־הידיעה:

מסיק סרטיס אמריקאי ראה את צילומיה של סימון בחברתו של מיצאס ומיד החתים אותה על חוזה לשבע שנים. בהגיע סימון לגני־יורק נתבקשה על ידי הצלמים לחזור על ההצגה שעשתה אותה מפורסמת. היא הסבירה כי בהיותה בקאן הצטננה. משום כך, אמרה, עזבה את העיר לפני תום הפסטיבאל.

ללא לא ולאו! הכריזו, והתפשטה. אחר אמרה, מספרת יונייטד פרס, לעתונאים: "אילו ידעתי כי אם אסיר את בגדי אזכה בחוזה לזמן ארוך, הייתי מתערטלת לפני שנים. חבל." כן, חבל. מן הסתם היה אז גופה קצת יותר רענן.

• רוברט מיצאס